

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror, at hr. Holger K. Nielsen må have misforstået mit svar. For det, jeg sagde vi ville støtte i Prag, er beslutningen om nu i NATO-regi at undersøge mulighederne for at etablere et sådant missilforsvar. I det ligger der jo ingen stillingtagen til det i dets endelige form, hvordan denne form end måtte blive.

Her og nu er det en beslutning – og det er det, der er lagt op til i Prag – om at undersøge mulighederne, og det er det, vi agter at støtte. I det ligger der ikke nogen endelig stillingtagen til et missilforsvar, for vi kender ikke i dag et sådant projekt.

Holger K. Nielsen (SF):

Det er jo den slags politikerromsvøb, som man har hørt før, og som jeg egentlig også tror at befolkningen er rimelig træt af. Det passer jo ikke, at der ikke er taget stilling. Når man træffer en så vidtgående beslutning, som der lægges op til på NATO-topmødet, ved alle jo også godt, at det betyder, at man fra NATO's side siger god for det amerikanske projekt. Det er jo sandheden i det. Derfor synes jeg ikke, man skal tale udenom ved at sige, at det her bare er i en undersøgelsesfase. Vel er det ej.

Så vil jeg godt spørge til vurderingen af de såkaldte nye trusler. Statsministeren sagde i sit svar, at missiler var en ny trussel. Det synes jeg nu er noget af en historieforskning. Det er faktisk en gammel trussel, at der er stater, som har missiler, der er farlige. Den nye trussel er jo terrorismen. Kunne statsministeren ikke give et kvalificeret svar på, hvordan et missilforsvar kan beskytte os imod terrorhandlinger, sådan som vi f.eks. så det på Bali eller i New York? Det svar, man giver med hensyn til de nye trusler, nemlig terrorismen, er i virkeligheden ikke særlig godt.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, at det her går for hurtigt i forhold til, hvordan man orienterer Folketinget og befolkningen. Der er så at sige et demokratisk underskud i det her projekt ud over de sikkerhedspolitiske problemer.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren, om han vil give tilsagn om, at regeringens holdning til missilskjoldet ikke under nogen omstændigheder bliver lagt fast, før der har været en grundig debat her i Folketingssalen og i offentligheden, således at den endelige beslutning kan

træffes af Folketinget, og at man ikke skal høre den en eller anden dag i medierne, inden Folketinget har haft lejlighed til grundigt at overveje, om man vil tilslutte sig et sådant meget, meget vidtgående projekt med meget store sikkerhedspolitiske konsekvenser.

Kl. 13.05

Lars-Emil Johansen (SIU):

Er det indgået i statsministerens overvejelse, at den der fremgangsmåde virker direkte ødelæggende på rigsfællesskabet? Er det indgået i statsministerens overvejelse, at det, som regeringen er på vej til at gøre, er en politisk voldtægt af Grønland, og at vi ikke er parate til at tage stilling til dette spørgsmål, bl.a. fordi spørgsmålet ikke er stillet?

Hvad er baggrunden for, at regeringen vil svare på et spørgsmål, der ikke er stillet? Hvad er baggrunden for, at regeringen vil gøre det på et tidspunkt, hvor Grønland ikke har en regering, men har et forretningsministerium til at tage sig af rene ekspeditionssager? Eller betragter regeringen opgraderingen af Thuleradaren til brug i missilskjoldsdiskussionen som en ren ekspeditionssag?

Er statsministeren opmærksom på, at Grønland ikke er parat til at tage stilling i sagen, først og fremmest fordi regeringen kører sin politik på en forældet aftale, en oldnordisk aftale fra 1951 om forsvar af Grønland?

Villy Søvndal (SF):

Hvis nu man fortsætter den leg, der hedder, at regeringen endnu ikke har besluttet sig, så er det jo nærliggende at spørge statsministeren: Hvad vil så være afgørende for regeringens endelige beslutning?

Deler statsministeren udenrigsministerens melding i går om, at det her er et fredens projekt? Er det også statsministerens opfattelse, at det, der er tale om, er et fredens projekt? Det vil jeg gerne have et svar på. Er det det, der er afgørende, eller er det økonomien – hvor meget der skal betales – er det dét, der er det afgørende spørgsmål? Eller er det sikkerhedspolitiske vurderinger i retning af risikoen for at starte en oprustning, hvis man ikke fra andre lande i verden vil anerkende USA's totale overmagt og totale dominans?

Hvad er det for et sæt af beslutninger, der vil være afgørende for statsministerens stillingtagen til slut?